

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Mgr. J.N.**, zast.: JUDr. Antonínem Foukalem, advokátem, Lidická 77, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 28.12.2007, č. 2196

t a k t o :

Žaloba **s e z a m í t á .**

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal k soudu žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitelky Policie ČR, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ve věcech služebního poměru č. 531/2007 ze dne 16.4.2007, kterým byla žalobci podle § 224 zákona č. 361/2003 Sb. započítána do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek doba 18 let a 310 dnů, a do doby rozhodné pro nárok na odchodné doba 18 let a 310 dnů.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil důvody uplatněné v podaném odvolání, v němž žalobce namítal, že mu měla být započtena i doba základní

vojenské služby v délce dvou let, kterou vykonával podle zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, neboť podle § 20 odst. 2 písm. a), odst. 4 zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon, byl vojákem v činné službě, stejně jako vojáci z povolání, a proto základní vojenská služba je služebním poměrem podle zvláštních předpisů (z.č. 76/1959 Sb.), na které odkazuje ustanovení § 224 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., přičemž navíc základní vojenská služba není uvedena mezi negativními výjimkami tohoto ustanovení. K důvodům odvolání žalovaný uvedl, že s přijetím zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon), nastalo nové právní prostředí pro služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů. S přechodem na novou právní úpravu vznikly rozdíly mezi starým a novým zákonem (tzn. mezi zákonem č. 186/1992 Sb. a zákonem). Tyto rozdíly postihují přechodná ustanovení zákona. Jedním z nich je ust. § 224 zákona. Podle § 224 odst. 2 zákona se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních předpisů, s výjimkou dob vyjmenovaných. Doba rozhodná pro výsluhové nároky odvolatele byla stanovena po dni 1.1.2007, tj. za účinnosti zákona, proto bylo postupováno podle § 165 odst. 1 zákona, podle kterého je dobou rozhodnou pro výsluhové nároky doba trvání služebního poměru a doby započtené ke dni účinnosti zákona, přičemž do doby rozhodné se nezapočítávají doby vyjmenované v jeho odstavci 2. Zákon svou úpravou neumožňuje možnost započtení doby trvání základní vojenské služby. Žalovaný se neztotožňuje s námitkou žalobce, protože takováto logika by měla za následek počítání dob podle neplatných právních předpisů, což by byl nežádoucí jev, který zákonodárce přijetím zákona nesledoval. Naopak z důvodové zprávy lze vyčíst, že rozdílnost dosavadních zápočtů dob rozhodných pro účely nároků souvisejících se skončením služebního poměru chtěl zákonodárce novým zákonem odbourat. Teleologickým výkladem zákona je nutno vždy sledovat účel a záměr, jaký zákonodárce sledoval. Podle textu důvodové zprávy zákona se do doby rozhodné započtou doby trvání služebního poměru podle zákona a na základě přechodných ustanovení se započtou i doby trvání předchozích služebních poměrů. Zákon i důvodová zpráva hovoří o dobách trvání služebního poměru, nikoliv o rozmanitém započítávání dob podle dobových právních předpisů. Mezi stávající a předchozí úpravou je sice souvislost, ale v některých věcech se změnily podmínky. Výsluhové nároky jsou zachovány, nedošlo k anulování odsloužených let. Skutečnost, že předchozí právní úpravy započítávaly odsloužené roky jinak, neznamená, že by tyto způsoby zápočtu musel nový zákon převzít. V takto chápané kontinuitě práva by nikdy nemohlo dojít k jakékoli změně právních norem. S ohledem na uvedené se postupuje při započítávání dob rozhodných pro výsluhové nároky zcela podle ustanovení zákona. Odvolateli tak bylo správně započteno období služebního poměru příslušníka Sboru národní bezpečnosti od 1.3.1988 do 30.6.1992 a období služebního poměru příslušníka Policie ČR od 1.7.1992 do 31.12.2006. Základní vojenská služba se do doby rozhodné pro výsluhové nároky nezapočítala. Ustanovení § 165 a § 224 zákona vyjmenovává doby, které se do rozhodné doby započítávají. Základní vojenská služba mezi nimi není a tedy nemůže být považována za dobu, kterou by bylo možno započíst. Proto nelze přisvědčit námitce, že doba základní vojenské služby, kterou vykonával v letech 1984 až 1986, mu měla být s odkazem na zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, započtena. Žalovaný dále uvedl, že pokud připustí analogii právní úpravy zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, tak v ust. § 143 tohoto zákona se stanoví, že dobou trvání služebního poměru rozhodnou pro nárok na výsluhový příspěvek, odbytné a odchodné a jejich výši je doba trvání činné služby vojáka, vyjma doby trvání základní a náhradní vojenské služby. To znamená, že i tato nová právní úprava o vojácích z povolání zápočet doby trvání základní a náhradní vojenské služby

nepřipouští. Dobou trvání služebního poměru je pouze služba vojáka v další činné službě, pokud byl hmotně zabezpečen jako voják z povolání.

Žalobce v žalobě uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobci trval služební poměr příslušníka Sboru národní bezpečnosti po dobu od 1.3.1988 do 30.6.1992 a služební poměr příslušníka Policie České republiky po dobu od 1.7.1992 do 31.12.2007 (správně má být 2006). V podaném odvolání žalobce nesouhlasil se skutečností, že nedošlo k započtení doby absolvované základní vojenské služby, kterou žalobce vykonal v letech 1984 až 1986. Odvolání však bylo zamítnuto a uvedené rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalovaného, jímž byl žalobce zkrácen ve svých právech, neboť k započtení doby základní vojenské služby dojít mělo. Podle § 165 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon), je dobou rozhodnou pro výsluhové nároky doba trvání služebního poměru a doby započtené ke dni účinnosti tohoto zákona podle § 224. V souladu s § 224 odst. 2 zákona se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů. Toto ustanovení odkazuje na zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, dle kterého žalobce vykonával základní vojenskou službu. Tento zákon upravoval také postavení vojáků v činné službě. Podle § 20 odst. 2 písm. a) a odst. 4 zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon, byl žalobce v době absolvování základní vojenské služby vojákem činné službě stejně jako vojáci z povolání (§ 20 odst. 2 písm. d/). Proto je podle žalobce nutné považovat základní vojenskou službu za „služební poměr podle zvláštních předpisů“ a doba, po kterou trvala, musí být podle § 224 odst. 2 zákona započítána do doby rozhodné pro výsluhové nároky. Pokud by zákonodárce měl úmysl základní vojenskou službu nezapočítat do doby rozhodné pro výsluhové nároky, pak by tato skutečnost byla taxativně vymezena stejně jako ostatní výjimky uvedené v § 224 odst. 2 odst. 3 a odst. 4. Argumentaci žalovaného, že ustanovení § 165 a § 224 zákona vyjmenovává doby, které se do doby rozhodné započítávají a základní vojenská služba mezi nimi není, považuje žalobce za nelogickou, stejně jako analogii žalovaného s právní úpravou zák. č. 221/1999 Sb. o vojácích z povolání. Tuto analogii žalobce považuje za nepřipustnou, neboť právní úprava poměrů týkajících se vojáků z povolání se nevztahuje na poměry příslušníků bezpečnostních sborů. I přesto má žalobce za nutné poukázat na mylný výklad žalovaného týkající se ust. § 143 zákona č. 221/1999 Sb., uvedený v napadeném rozhodnutí. Žalovaný tvrdí, že nová právní úprava o vojácích z povolání zápočet doby trvání základní a náhradní vojenské služby nepřipouští v souladu s § 143 tohoto zákona. To se však týká pouze nově nastoupivších vojáků, neboť z § 165 odst. 6 zákona o vojácích z povolání je zřejmé, že vojákům se do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání výsluhových náležitostí od dne účinnosti tohoto zákona započítávají doby služby v rozsahu, v jakém jim byly započteny podle dosavadních předpisů. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s přijetím zákona nastalo nové právní prostředí pro služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů, které nevytváří právní kontinuitu mezi novou a starou právní úpravou, ale vytváří prostředí zcela nové. Podle § 224 odst. 1 zákona se ke dni nabytí právní účinnosti tohoto zákona provede zápočet dob pro účely výsluhových nároků. Podle § 224 odst. 2 zákona se do doby rozhodné započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů. Z odkazu, kterým je zákon č. 76/1959 Sb. žalobce dovozuje svůj nárok na započítání základní vojenské služby do doby rozhodné pro výsluhové nároky. Je nutné si uvědomit, že i když

je zákon č. 76/1959 Sb. pojmenován „o některých služebních poměrech vojáků“, o služebním poměru jako takovém hovoří až ve svém dílu VII „Vojáci z povolání“. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb. jsou vojáci z povolání praporčíci, důstojníci a generálové, kteří vykonávají vojenskou službu jako své povolání ve služebním poměru, do něhož byli přijati na vlastní žádost po vykonání základní (náhradní) služby. Zákon č. 76/1959 Sb. tedy o služebním poměru hovoří pouze v souvislosti s vojáky z povolání. K námitkám žalobce tak přihlédnout nelze. Ustanovení § 224 odst. 2 zákona sice odkazuje na zákon č. 76/1959 Sb., ale vzhledem k podmínce „po které trval služební poměr“ se vztahuje pouze na služební poměr vojáků z povolání, ve kterém však žalobce v uvedené době nebyl. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Soud vycházel z obsahu správního spisu předloženého žalovaným.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Zápočet dob pro účely výsluhových nároků (výsluhový příspěvek, odchodné) byl žalobci proveden dnem 1.1.2007, tj. za účinnosti zákona 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon). Při započtení dob rozhodných pro výsluhové nároky je třeba vycházet z konkrétní právní úpravy, podle které jsou doby rozhodné pro výsluhové nároky započítávány.

Podle § 165 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. je dobou rozhodnou pro výsluhové nároky *dobu trvání služebního poměru* a doby započtené ke dni účinnosti tohoto zákona nebo při přijetí do služebního poměru podle § 224. V odstavci 2) jsou uvedeny doby, které se do doby rozhodné pro výsluhové nároky nezapočítávají.

Podle § 224 odst. 1 zákona se příslušníkům ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona provede zápočet dob pro účely výsluhových nároků. Podle odst. 2) se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou *doby, po které trval služební poměr* podle zvláštních právních předpisů na území České republiky, včetně doby trvání služebního poměru na území československého státu do 31. prosince 1992, do nabytí účinnosti tohoto zákona, s výjimkou dob v tomto odstavci dále vyjmenovaných. Zvláštními právními předpisy podle poznámky pod čarou č. 90 je mimo jiné i zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání a jiné služební zákony. Úprava výsluhových náležitostí je v zákoně č. 361/2003 Sb. provedena nezávisle na jednotlivých služebních zákonech, které upravovaly různé druhy výsluhových dávek a samostatně stanovily i podmínky nároků na tyto výsluhové náležitosti. Při zápočtu dob podle § 224 zákona č. 361/2003 Sb. je proto nerozhodné, jak jednotlivé služební zákony upravovaly vlastní rozhodné doby pro výsluhové nároky.

Mezi žalobcem a žalovaným je sporná otázka, zda do doby rozhodné pro výsluhové nároky měla být podle § 224 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. započtena i doba, po kterou žalobce vykonával základní vojenskou službu podle zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků. Bylo tedy třeba zodpovědět otázku, zda lze dobu trvání základní vojenské služby posoudit jako dobu, po kterou trval služební poměr podle

zvláštních předpisů ve smyslu § 224 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., a to bez ohledu na to, jak ji zákon č. 76/1959 Sb., či případně zákon č. 221/1999 Sb. hodnotí ve vztahu k výsluhovým náležitostem. Při posouzení této otázky soud vycházel ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2011, čj. 3 Ads 161/2010-73 vydaného v obdobné věci.

Pokud jde o charakter základní vojenské služby, vycházel soud z právní úpravy platné v době výkonu základní vojenské služby žalobcem (období let 1984 až 1986), tj. ze zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon a ze zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků. Ustanovení § 20 zákona č. 92/1949 Sb. vymezuje *vojenskou činnou službu*, která podle odst. 2 zahrnuje základní službu, náhradní službu, další službu a službu vojáků z povolání, službu vojáků ve výslužbě, povolaných přechodně k činné službě, vojenská cvičení a mimořádnou službu. Tato *vojenská činná služba* je však širším pojmem než samotný *služební poměr*. Ve služebním poměru totiž podle § 25 zákona č. 92/1949 Sb. vykonávali vojenskou službu jako své povolání pouze vojáci z povolání (podle § 25 odst. 1 zákona č. 92/1949 Sb. *vojáky z povolání jsou vojáci, kteří vojenskou službu vykonávají jako své povolání ve služebním poměru, do něhož byli přijati podle zvláštních předpisů. Vojáci z povolání jsou povinni vojenskou činnou službou, dokud tento jejich služební poměr nezanikne.*) Podle § 24 odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb. *jsou vojáky z povolání praporčíci, důstojníci a generálové, kteří vykonávají vojenskou službu jako své povolání ve služebním poměru, do něhož byli přijati na vlastní žádost po vykonání základní (náhradní) služby.* Poukaz žalobce na to, že podle § 20 odst. 2 písm. a) a odst. 4 zákona č. 92/1949 Sb. byl žalobce v době absolvování základní vojenské služby vojákem v činné službě stejně jako vojáci z povolání podle § 20 odst. 2 písm. d) tohoto zákona, je tak ve věci nerozhodný s ohledem na to, že *ve služebním poměru* vykonávali vojenskou službu pouze vojáci z povolání (viz. citované ustanovení § 25 odst. 1 zákona č. 92/1949 Sb., na které ostatně odkazuje i žalobcem namítané ust. § 20 odst. 2 písm. d) tohoto zákona). Výkon základní vojenské služby tedy nelze považovat za dobu trvání služebního poměru ve smyslu § 224 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. Poukaz žalobce, že doba výkonu základní vojenské služby není uvedena mezi výjimkami vyjmenovanými v § 224 odst. 2, odst. 3 a odst. 4, na uvedeném závěru nic nemění.

Protože výkon základní vojenské služby nelze považovat za dobu trvání služebního poměru ve smyslu § 224 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., nemohla být doba výkonu základní vojenské služby žalobci podle tohoto ustanovení započtena do doby rozhodné pro výsluhové nároky. Závěr žalovaného, že podle zákona se do doby rozhodné započtou doby trvání služebního poměru, avšak zákon neumožňuje možnost zápočtu doby trvání základní vojenské služby, o který je opřeno žalobou napadeného rozhodnutí, je tedy v souladu se zákonem. Odkaz odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na ust. § 143 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, (*podle kterého je dobou trvání služebního poměru rozhodnou pro nárok na výsluhový příspěvek, odbytné a odchodné a její výši doba trvání činné služby vojáka, vyjma doby trvání základní a náhradní vojenské služby....*) je sice nepřihodný, neboť při započtení dob rozhodných pro výsluhové náležitosti je třeba vycházet z té právní úpravy, podle níž je započtení prováděno, nezpůsobuje však nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Protože soud neshledal podanou žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. za situace, kdy žalobce neměl úspěch ve věci a úspěšnému žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s., stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 5. května 2011

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková